

Glej, že je potemnelo
med večerom zadnjega nasmeha
in mrtvim mesecem.

O jadro, nevidno sred daljav,
bežeče iz zraka
nemih ptičev.

VRNITEV

Jože Udovič

Od daleč prihajaš, od vlažnih sten,
ki so jih potemnili odmevi sveta,
po njih neprestano hitijo
roji mravelj kakor pogrebci,
vračaš se iz globeli,
kjer v skritih votlinah
dogorevajo sveče žrtvovanih oči,
iz kraja, ki nima imena,
kjer v stolpu zvoni,
v preperelo haljo zaviti,
zvonar brez oči.

Od daleč se vračaš, mračne sape
so še na tvojih ramah! O zenice,
nasmehnite se znova zaupljivo
bregovom in travam in stezam.
Glej, že ti obletavajo dlani
tvoje grlice, pozobale ti bodo
trpko, grenko seme iz rok.

Pohiti, ne oziraj se nazaj,
vrni se k svojemu drevesu,
slišal boš, kako bo pelo
pesem vrnitve in pesem poletja.

Poiskale te bodo oči vedrine,
v njih globini boš videl
zelene vence, spletene zate.

Poiskali te bodo glasovi,
modri kakor plavice v žitu,
še nemo dušo ti bo preiskrila
duša studenca.

Potiho bo prišel k tebi večer,
gorak kakor krzno zveste živali,
in gore bodo prižgale vse luči
v gradu svojih temnečih daljav.

Vstopil boš spremenjen
in zagledal pred sabo
vse, ki so zaznamovani
z znamenjem te poti.

In v njihovih obrazih
bo v ostrih črtah
kakor podoba v podobi
vrezan
tudi tvoj obraz.

KAKO NAJ TE NAJDEM

Jože Udovič

Kako naj te najdem,
srce stvari?
Ne dan ne noč
te nista odkrila.
Si morda nevidno
v bleščečem zelenju?
Te razodeva v jutru
igrivi val?

Roka te je iskala
med letnicami dreves,
tipala je
po živi skali
in drobila
grudo zemljé.